

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 8 โดยมุ่งศึกษาค้นสถานภาพของครูพลานามัย ความคิดเห็นทั่วไปของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฯ จุดประสงค์ของหลักสูตรฯ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรฯ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และการวัดผลและประเมินผล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือครูพลานามัยทุกคน ที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาลทุกโรงเรียน ในเขตการศึกษา 8 รวมโรงเรียน 20 โรงเรียน ประชากรทั้งหมด 38 คน เป็นชาย 31 คน เป็นหญิง 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ส่งไปให้ครูพลานามัยเป็นผู้ตอบ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนครบ คิดเป็นร้อยละ 100 นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีคำนวณหาการร้อยละ เพื่อให้ทราบระดับมากน้อยของปัญหา แล้วนำเสนอในรูปแบบตาราง

ขอค้นพบ

1. สถานภาพของครูพลานามัย

พบว่าครูพลานามัยส่วนมากเป็นเพศชาย มีระดับอายุอยู่ระหว่าง 25 ถึง 29 ปี และมีประสบการณ์ในการทำงาน 1 ถึง 5 ปี ครูพลานามัยเกือบทั้งหมดมีวุฒิทางพลศึกษาโดยตรง สำเร็จการศึกษาระดับ ป.กศ.สง เป็นส่วนมาก และสำเร็จระดับปริญญาตรีเป็นส่วนน้อย ครูพลานามัยมีภาระหน้าที่ ตลอดจนความรับผิดชอบที่มากเกินไป จะเห็นได้จากครูพลานามัยทั้งหมดมีหน้าที่รับผิดชอบในการสอน ทั้งชั้นมัธยมศึกษา

”คอนตัน และมัธยมศึกษาตอนปลาย และทำการสอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาอีกด้วย”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

พบว่าวิชาบังคับที่กำหนดให้วิชาพลศึกษา และสุขศึกษารวมเป็นวิชาเดียวกันมีความเหมาะสมอยู่แล้ว เพราะเนื้อหาและการวัดผลของทั้งสองวิชา มีความสัมพันธ์กัน และไม่ควรมีแยกความมุ่งหมายในหลักสูตรฯ ของวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ออกจากกัน เพราะเนื้อหาของทั้งสองวิชามีความสัมพันธ์กัน การกำหนดให้สอนวิชาบังคับในหลักสูตรฯ สัปดาห์ละ 2 คาบนั้น ครูพละนามัยบางส่วนมีความเห็นว่าเหมาะสมอยู่แล้ว และบางส่วนเห็นว่าน้อยเกินไปควรเพิ่มให้มากขึ้น โรงเรียนส่วนมากยังไม่พร้อมในเรื่องบุคลากร เอกสารคู่มือหลักสูตร และประมวลการสอน วิชาพละนามัยเป็นที่เข้าใจและได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ใหญ่ หัวหน้าสาย หัวหน้าหมวดเป็นอย่างดี การวัดและประเมินผลหมวดวิชาพละนามัยที่ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบัน ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้เป็นอย่างดี การแก้ไขปัญหาค่าใช้หลักสูตรฯ ได้รับการช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์น้อยมาก เพราะศึกษานิเทศก์ไม่ค่อยไปนิเทศ

ครูพลศึกษาส่วนมากเห็นว่า ควรกำหนดคาบในการสอนวิชาพลศึกษาต่อภาคเรียนให้มากขึ้น การกำหนดให้เลือกเรียนวิชาพลศึกษา ได้ไม่เกิน 3 หน่วยกิตต่อภาคเรียนนั้น ครูพลศึกษาบางส่วนเห็นว่าเหมาะสมอยู่แล้ว และบางส่วนเห็นว่าควรเปิดให้เลือกมากกว่าที่กำหนด

ครูสุขศึกษาส่วนมากเห็นว่า การกำหนดให้สอนสุขศึกษา 12 คาบนั้น เหมาะสมอยู่แล้ว

3. ปัญหาเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

พบว่าไม่มีปัญหา เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตรฯ เพราะครูพละนามัยทั้งหมดมีความคิดเห็นตรงกัน เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตรฯ ว่าสามารถทำให้ผู้เรียนได้ประโยชน์ตรงตามจุดประสงค์ทุกข้อ

4. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตรฯ

4.1 วิชาพลศึกษา

พบว่า เนื้อหาวิชาพลศึกษาที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรฯ ครุพลศึกษาส่วนมาก มีปัญหาในการจัดสอนวิชาตะกร้อมากที่สุด เพราะไม่เหมาะสมกับนักเรียนหญิง ที่มีปัญหา รองลงมาได้แก่วิชากระบี่กระบองและแอโรบิค ส่วนวิชาแบดมินตันมีปัญหาน้อยที่สุด วิชาที่จัดสอนแทนวิชาบังคับในหลักสูตรฯ เรียงลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อยคือ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล กิจกรรมเข้าจังหวะ(ลีลาศ) ขอฟบอด ยูโด เทเบิล-เทนนิส บิมนาสติก(ยิคมยุ่น ทิพกระโถก) ฟุตบอล กรีฑา แบดมินตัน กระบี่กระบอง และเทนนิส ส่วนวิชาที่ควรจัดเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรฯ เรียงลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย ได้แก่ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กิจกรรมเข้าจังหวะ(ลีลาศ) ฟุตบอล บิมนาสติก(ยิคมยุ่น ทิพกระโถก) กระบี่กระบอง กรีฑา(ประเภทลู) และยูโด

4.2 วิชาสุขศึกษา

พบว่า เนื้อหาวิชาสุขศึกษาที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรฯ ครุสุขศึกษาส่วนใหญ่ ไม่มีปัญหา สำหรับครุสุขศึกษาส่วนน้อยที่มีปัญหานั้น มีปัญหาในเรื่องโรคติดต่อที่สำคัญ เป็นอันดับแรก เพราะจำนวนคาบที่กำหนดไว้น้อยไป ไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา รองลงมาได้แก่เรื่องประชากรศึกษา เพราะครุสุขศึกษาไม่มีความชำนาญในเรื่องดังกล่าว จึงไม่พร้อมที่จะสอน และเรื่องสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับสุขภาพ มีปัญหาเพราะขาดคู่มือการสอน

5. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก

5.1 วิชาพลศึกษา

พบว่า อุปกรณ์ สนาม วัสดุ และเครื่องอำนวยความสะดวกของวิชาพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาบังคับตามหลักสูตรฯ ส่วนใหญ่แล้ววิชาแอโรบิคและตะกร้อมีพอ ส่วนวิชาแบดมินตันและกระบี่กระบองมีไม่พอ

5.2 วิชาสุขศึกษา

พบว่าอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาสุขศึกษา ที่โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มี ได้แก่ โครงกระดูก ฟิล์มภาพยนตร์เกี่ยวกับสุขศึกษา ฟิล์มสไลด์ทางสุขศึกษา หนองจำลองส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ห้องฉายภาพยนตร์ ห้องปฏิบัติการ เครื่องฉายภาพยนตร์ ภาพชุดส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และป้ายเครื่องหมายจราจรตามลำดับ

6. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

6.1 วิชาพลศึกษา

พบว่าครูพลศึกษาส่วนใหญ่ ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล เพราะส่วนใหญ่ปฏิบัติตามเกณฑ์การประเมินผล และเกณฑ์ตารางคะแนนกำหนดค่าระดับเฉลี่ย ที่กรมพลศึกษากำหนด และเห็นว่าควรให้คะแนนพิเศษเพิ่มสำหรับนักเรียนที่ทำความดีที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา

6.2 วิชาสุขศึกษา

พบว่าครูสุขศึกษาไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล เพราะทั้งหมดปฏิบัติตามเกณฑ์การประเมินผล และเกณฑ์ตารางคะแนนกำหนดค่าระดับเฉลี่ย ที่หลักสูตรกำหนดอยู่แล้ว

ขอเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยใคร่เสนอแนะสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 8 ดังนี้คือ

1. ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการนำหลักสูตรวิชาพลานามัย ไปสู่การเรียนการสอนก็คือครูพลานามัย ดังนั้นการเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของครูพลานามัย จึงควรกระทำเป็นอันดับแรกด้วยวิธีการดังนี้

- 1.1 โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมให้ครูพลานามัย ที่มีวุฒิค่ากว่าปริญญา ใดศึกษาต่อเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการซึ่ง เป็นผลดีต่อการ เรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียน
 - 1.2 โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรจัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือ การอบรม การศึกษาค้นงานและการค้นหาทางวิชาพลานามัย อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เป็นปัญหา ควรรีบดำเนินการควยวิธีดังกล่าวโดยเร็วที่สุด เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ครูพลานามัย มีความกระตือรือร้นต่อวิทยาการใหม่ ๆ
 - 1.3 โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรจัดอัตราครูพลานามัยเพิ่มขึ้น เพื่อลดภาระหน้าที่ความรับผิดชอบที่มากเกินไปของครูพลานามัย อันเนื่องมาจากครูพลานามัยยังไม่พอเพียง
 - 1.4 ครูพลานามัยควรสำรวจหาขอบบพรองของตัวเองอยู่เสมอ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว
2. โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควร เร่งจัดทำเอกสาร คู่มือหลักสูตร และประมวลการสอนวิชาพลานามัย ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น
 3. ทหวควิชาพลานามัยแต่ละโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน ควรร่วมกัน พิจารณาเนื้อหาวิชาที่เหมาะสมที่สุด จัดสอนแทนวิชาบังคับที่ไม่เหมาะสม โดยพิจารณา ถึงความพร้อมและความเหมาะสมของครูสอน นักเรียน อุปกรณ์การสอนและเครื่อง อำนวยความสะดวก ตลอดจนสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นนั้น
 4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำหลักสูตร ทหวควิชาพลานามัยควรพิจารณา เนื้อหาวิชาพลานามัยในแต่ละระดับการศึกษา ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกัน ตามลำดับความงายยากของ เนื้อหาวิชาพลานามัย

5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาวิชาพลานามัย ในแต่ละระดับ การศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการผลิตครูพลานามัย ควรร่วมกันวางนโยบาย และร่วมมือกันดำเนินงานการ เรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียน เพื่อให้การ ผลิตครูพลานามัยสอดคล้องกับความต้องการทางการ เรียนการสอนวิชาพลานามัยใน – โรงเรียน

6. ครูพลานามัย ควรพยายามช่วยตัวเองในเรื่องอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก โดยใช้วัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาจัดทำ เป็นการประหยัด สะดวก และรวดเร็วทันต่อความต้องการ และโรงเรียนควรพิจารณาเพิ่มงบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์และ เครื่องอำนวยความสะดวกในวิชาพลานามัยให้มากขึ้น

7. ครูพลานามัย บุสนใจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการวิจัยในเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้เพิ่มขึ้น เช่นทำการวิจัยในเรื่องต่อไปนี้

- 7.1 ความคิดเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับ หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย
- 7.2 ความต้องการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับ การเรียนวิชาพลานามัย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย